

Pakutuvėnai - amžinajam gyvenimui

Tėvas Gediminas Numgaudis (kairėje) - nuolatinis Pakutuvėnų gyventojas.

Po aštuntojo dešimtmečio melioracijos iš Pakutuvėnų liko per karą ūkininkų pastatyta bažnyčia, kapinės ir keletas sodybų kaimo paribų. Šiandien, nors nuolatinis gyventojų beveik neliko, Pakutuvėnai ne tik gyvuoja, bet ir padeda sugrįžti į gyvenimą šimtams ieškančių paguodos.

Pakutuvėnus, esančius Šateikių seniūnijoje, 1991 metais "at-

rado" Kretingos broliai pranciškonai. Vieniša laukuose pilkų sienų bažnyčia traukė akį, o jos ir kaimo istorija kėlė gaudulį.

Čia nieko netrūko - aplink bangavo javai, šventoriaus liepose dūzgė bitės, šalia upė, o prie kelio rymojo obuoliais aplipusi laukinė obelis. Aplinkui per keletą kilometrų nė vienos sodybos. Dangus nuo čia atrodė arčiau negu nuo Kretingos bokštų, ir broliai pranciškonai pamėgo

šią vietą. Jie lipdėsi iš molio trobeles, jose apsigyvenę meldėsi atsiskyre nuo pasaulio ir kūrė planus, kaip šią vietą išaukštinti labiau, negu ją išaukštino Dievas, ir padaryti, kad ji tarnautų ir žmonėms, ir Dangui.

1995 metais Kretingos Pranciškoniškojo jaunimo tarnyba, išsinuomojusi 50 hektarų žemės aplink Pakutuvėnų bažnyčią, įkūrė "Susitaikinimo sodybą". "Susitaikinimo sodybos" idėja reiškia per bendrą darbą, maldą ir poilsį, atsiskyrus nuo likusio pasaulio, atkurti taiką su savimi, Dievu ir aplinkiniais.

Vasarą Pakutuvėnuose niekada nebūna tuščia. Prieš savaitę pasibaigus skautų stovyklai, čia įsikūrė šeimų stovykla. Pirmoji tokia dvasinė šeimų stovykla Pakutuvėnuose buvo organizuota 1997 metais. Tada, kaip sako šio projekto koordinatorė Rūta Domarkaitė, čia stovyklavo 160 žmonių. Garsas apie Pakutuvėnus greitai sklido ir dar po poros metų čia praleisti keletą dienų atvažiavo per 600 žmonių iš visos Lietuvos. Maždaug pusę stovyklautojų sudarydavo nauji žmonės.

Netrukus Pakutuvėnų pavyzdžiu atsirado panašių stovyklų ir kitose Lietuvos vietose. Siemet stovykla Pakutuvėnuose vyksta

po trejų metų pertraukos. Jos tema - "Vidinis išgydymas. Perspektuva naujai santuokai". Anot R.Domarkaitės, gyvenimas pasižymi griauančia jėga. Be atramos žmogus pasimeta, netenka orientyrų, tampa žalingų įpročių vergu. Kai jau nebėra valios ir medicina tampa bejėgė, dar gali išgelbėti meilės stebuklas, išsilaisvinimas per maldą. Tą pripažino ir čia apsilankiusi psichiatrė Jovita Kvaraciejienė.

Stovykloje gyvenimas prasideda 8

Pakutuvėnuose vasarą niekada nebūna tuščia.

Vlodo GAUDIEŠIAUS nuotraukos

(Nukelta į 6 p.)

Pakutuvėnai - amžinajam gyvenimui

(Atkelta iš 4 p.)

valandą ryto malda ir baigiasi 23 valandą tyla. Pamaldos ir bažnyčios interjeras čia kiek skiriasi nuo tradicinių. Vietoj puošnaus altoriaus ir šventųjų skulptūrų priekyje kabo masyvus rąstų kryžius, bažnyčia be skliautų, plokščiose lubose įsuktos elektros lemputės, vienintelis paveikslas - šventojo Antano Paduviečio, kurio atleidai birželio 13 d. švenčiami šioje bažnyčioje. Čia nemažai įgarsinimo aparatūros, jaunimas Viešpatį šlovina dainomis pagal gitaros ritmą. Bet čia visai nėra televizoriaus. Alkoholis bei kitokie svaigalai - neleidžiami.

Sakoma, kad į šią stovyklą susirenka gyvenimo suluošinti, praradę ramybę, be pusiausvyros žmonės, bet, ko gero, daugiausia atvažiuoja normalūs žmonės, normalios šeimos, jau-

čiančios poreikį tokiam bendravimui. Yra ir keletas narkomanų, pasiryžusių išsivaduoti iš narkotikų.

Rytais vyksta konferencijos. Jose patirtimi su kitais dalijasi kunigas jėzuitas Metju Linas iš Amerikos ir Rojus Hendis iš Didžiosios Britanijos.

Stovyklos organizatoriai siekia, kad programa atspindėtų kuo įvairesnes dvasines tradicijas. Vieną dieną stovyklą aplankė Telšių vyskupas Jonas Boruta, kitą vakarą čia vakaronę surengė Plungės kultūros namų folkloro ansamblis "Gondinga", dar kitą vakarą bažnyčioje skambėjo Skaistės Vilimaitės eilėraščiai, vyko šiuolaikinio džiazio vakaras.

Pakutuvėnų vizija dar tebeauga. Čia kyla nauji mediniai statiniai, žymimos kryžiaus kelio stotys būsimums kalvarijoms.

Danius ZALIECKAS